

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 439/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2 PP 66/2015 z 24. novembra 2017 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Tos 15/2018 zo 14. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. novembra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica

(ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 PP 66/2015 z 24. novembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 15/2018 zo 14. februára 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že „*podmienečný trest mi bol uložený uznesením O.S. Banská Bystrica dňa 22.9.2015 právoplatný dňa 25.9.2015 sp. zn. 1T 17/2007. Z uvedeného nepodmienečného trestu som bol prepustený 22.9.2015 uznesením O.S. B.B. 2PP 66/2015 na čo mi určil skúšobnú dobu 2 roky. Skúšobná doba začala plynúť dňom právoplatnosti od 10.12.2015 s predpokladaným dňom skončenia 10.12.2017.*

Okresný súd mi uznesením sp. zn. 2PP 66/2015 zo dňa 24.11.2017 premenil podmienečný trest v trvaní 9 mesiacov a 20 dní. Okresný súd svojim konaním porušil moje práva ukotvené v ústave čl. 6 a čl. 46 ako aj § 21 zákona č. 549/2011 Z.z. o uznávaní a výkone rozhodnutia ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii.

O.S. porušil viacero ustanovení v Tr. por. kedy ako nepríslušný súd premenil výkon nepodmienečného trestu bez súhlasu Krajského súdu vo Viedni. Bol som odsúdený Krajského súdu vo Viedni sp. zn. 45Hv 115/16h zo dňa 14.11.2016 na nepodmienečný trest 8 rokov na základe ktorého mi O.S. B.B. premenil podmienečne uložený trest.

O.S. B.B. porušil rovnako zákon a moje právo na uplatnenie si zásady špeciality a napriek vedomiu, že porušil zákon a moje práva ma vyzval výsluchom zo dňa 11.10.2018 aby som sa vzdal uplatnenia zásady špeciality.

Rovnako K.S. B.B. sp. zn. 3Tos 15/2018 zo dňa 24.11.2017 porušil moje práva a zákon keď rozhodol nesprávne a nezákonne v rozpore s rozhodovacou praxou. Taktiež týmto rozhodnutím došlo k porušeniu zásady špeciality v zmysle § 496 Tr. por. ako aj § 21 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z.z. keď súd rozhodol o neosvedčení na podklade odsúdenia v Rakúsku ktoré bolo uznané K.S. B.B. dňa 25.7.2017 sp. zn. 5Ntc 9/2017 s poukazom, že na Slovensku som podmienky podmienečného prepustenia neporušil a rozsudok iného štátu nemožno pre rozhodovanie o osvedčení resp. neosvedčení akceptovať keďže pod. trest mi bol uložený slovenskými súdmi a tr. činu som sa dopustil na území Rakúska.

Krajský súd sa svojim konaním dopustil hrubého porušenia zákona keďže mal postupovať podľa zákona a Tr. por. a uznesenie O.S. B.B. mal zrušiť pre nerešpektovanie zásady špeciality a § 21 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z.z. ktorý hovorí: Osoba ktorá bola odovzdaná z iného členského štátu na výkon trestnej sankcie podľa tohto zákona nesmie byť stíhaná, odsúdená, nemôže byť obmedzená jej osobná sloboda za tr. činy spáchané pred vydaním na ktoré sa vydávanie nevzťahovalo podľa § 496 Tr. por. K.S. sa svojim konaním dostal do rozporu s čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy S.R.

Chcem rovnako poukázať na fakt, že súdy oboch stupňov nerešpektovali zásadu špeciality nezákonným postupom mi bol premenený trest 9. mes. a 20 dní. Nerešpektovali skutočnosť že povolenie z Rakúska nemali v čase keď mi trest premieňali. Súdy oboch stupňov v posudzovanej veci sa týmito kritériami nezaoberali preto bude potrebné aby ústavný súd vec vrátil na ďalšie konanie aby sa K.S. B.B vysporiadal v naznačených súvislostiach s vytýkaným pochybením pri posudzovaní zásady špeciality.“

3. Sťažovateľ v petite navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jeho v bode 1 označených práv napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu. Sťažovateľ sa zároveň domáha zrušenia napadnutého uznesenia krajského súdu a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením okresného súdu

10. V súvislosti s namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

11. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

12. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom podanej sťažnosti a konanie o sťažnosti bolo skončené napadnutým uznesením krajského súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia v bode 1 označených základných práv napadnutým uznesením okresného súdu.

13. Ústavou daná právomoc neumožňuje ústavnému súdu nahrádzať rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže založiť svoju právomoc na konanie až vtedy, ak fyzická alebo právnická

osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých sťažovateľovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Aj podľa stabilnej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a zákonom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

14. Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.B K namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu

15. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Preto jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

16. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

17. Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo Trestného poriadku.

18. Podľa § 63 ods. 1 Trestného poriadku lehoty podľa tohto zákona sa počítajú na hodiny, dni, týždne, mesiace a roky.

19. Podľa § 63 ods. 4 Trestného poriadku lehota určená podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa skončí uplynutím toho dňa, ktorý svojím pomenovaním alebo číselným označením zodpovedá dňu, v ktorom sa stala udalosť určujúca začiatok lehoty. Ak chýba tento deň v poslednom mesiaci lehoty, končí sa lehota uplynutím posledného dňa tohto mesiaca.

20. Lustráciou ústavný súd zistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 8. marca 2018. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že sťažnosť v tejto časti bola zjavne podaná už po zákonom ustanovenej lehote uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

21. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03).

22. Z už uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

23. Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave 19. decembra 2018